

Samme gjælder om den gjældende Lovgivning. Det Udtryk „utugtige Skrifter“ er et Udtryk, som kan tillade meget forskjellige Udlægninger og, navnlig naar Taler bliver om at anvende det paa det enkelte Tilfælde, et meget forskjelligt Skjøn. Selv om vi ikke gjøre den allermindste Forandring i Lovgivningen, ere vi stadig udsatte for det, som den ærede Forslagsstiller synes at frygte saa meget, nemlig, at der kunde komme en Regjering, som ikke behøver at være bornert, men som staar paa et lidt andet Standpunkt ligeoverfor de Forhold, her er Tale om, og betragter dem paa en noget mere rigoristisk Maade, end den nuværende Regjering gjør. Noget, en Regjering meget godt kunde gjøre, uden at man kunde sige, at den var bornert. Derjom der en Gang skulde komme en saadan Regjering, har den i den nuværende Lovgivning tilstræffelige Midler til at pine og plage Folk med ved at anlægge Sager imod dem for Udgivelsen af utugtige Skrifter; i den Henseende vil der ikke være nogen væsentlig Forskjel paa Tilstanden, naar dette Lovforslag kommer frem, og naar Tilstanden bliver, som den er. Den offentlige Mening kan ogsaa forandre sig, men der er ogsaa et Udtryk, som jeg vil tillade mig at protestere noget imod, nemlig Brugen af det Ord „liberal“ paa dette Gebet, som om det i og for sig skulde betragtes som en Grundsetning, at det var saa rart at være liberal, at det ogsaa, naar Spørgsmaalet bliver om Sædelighedsgebetet vilde være rart at være liberal og ikke tage det saa næie. Der er naturligvis en Regelvirkning, en Regjering er et Bavn af sin Tid, og hvad der er den herskende Anskuelse i en vis Tidssalder, vil selvfølgelig Regjeringen heller ikke kunne unddrage sig. Den Slags Faktorer tror jeg dog, at vi maa asse fra, det kan ikke nytte at tænke paa det. Skulde der dog komme en Tid, hvor den offentlige Opinion gik i den af den ærede Forslagsstiller antydede Retning, og hvor ogsaa Regjeringerne gik i den af ham frygtede Retning, vilde det saamænd til enhver Tid kunne lade sig gjøre at faae Love i Stand, som gik i samme Retning, som her fordres. Min Bemærkning til § 3 gaar ud paa, at det vilde være en meget betydelig Begrændsning af den gjældende Ret, men jeg tror ikke, at det vil kunne nytte at fordybe sig meget deri, fordi det er mig klart af de Udtalelser, som den ærede Forslagsstiller kom frem med, at han ikke kjender den Praxis, der bestaar, at han ikke veed, hvorledes Straffelovens Udtryk om uterligt Forhold anvendes, det anvendes i meget videre Udstrækning end han tror, der er mange flere Handlinger, som Domstolene

føre ind under det Udtryk i Straffeloven, end han antager, og hvad de specielle Exempler, han anførte, angaar, saa er det jo noget, som vanskeligt kan siges forud, og som til dels vil komme an paa Domstolenes Skjøn i det enkelte Tilfælde, hvorvidt den ene eller den anden Maade at berøre et Fruentimmer paa, kan siges at krænte hendes Blufærdighed. Jeg tror ikke, at det er muligt i Almindelighed at sige forud, og det maa i det givne Tilfælde afhænge af et fornøstigt Syn efter Forhold og Omstændigheder. Jeg kan derfor kun fastholde, at disse Vædringsforslags Vedtagelse vil betage Loven en meget væsentlig Del af det, man vil opnaa ved den.

Schlegel: Jeg antager, at det er gaaet de fleste af mine Medforslagsstillere til disse Vædringsforslag, som det er gaaet mig, at vi have været Regjeringen taknemlige, fordi den har haft sin Opmærksomhed henvendt paa det Punkt, som her er Gjenstand for Omtale. Vi have ment, at det var ønskeligt, at der blev truffet Forholdsregler for at modarbejde det, som Regjeringen ønskede at modarbejde; vi have i Vædringsforslaget derfor ogsaa fastholdt i alt Fald det Væsentligste efter vor Mening af det, som Lovforslaget gik ud paa at bestemme. Vi have i Vædringsforslagene til § 2 fastholdt, at saavel Forfatteren som Forlæggeren og Kommissionshandleren skulde straffes med den i Lovforslaget foreslaaede strengere Straf i Modsetning til den tidligere Lovgivning. Jeg antager, at Regjeringen og den ærede Minister og de, der ellers have med denne Sag at gøre, have ikke været uden Betænelighed med Hensyn til det Forslag, som her foreligger angaaende den strengere Straf saavel for Forfatteren som for Forlæggeren og Kommissionshandleren; thi det kan ikke nægtes, at der kan være Betæneligheder ved det. Selv om vi ere saa villige, som jeg tror vi ere her i Thinget, til at erkjende, at man skal gjøre, hvad man kan for at modarbejde usædelige Skrifter, gives der dog altid visse Grændser, ved hvilke man stander lidt og tænker, om vi ikke her gaa ud over det rette Punkt, og om de Udtryk, der ere brugte i Lovforslaget, egentlig ikke ere lidt for vidtgaaende i den Retning. Det bliver ofte et Skjøn, hvad der skal siges at være det virkelige Usædelige, og hvad der ikke er det. Jeg taler ikke om de Tilfælde, hvor det er klart, at man gaar ud paa at skrive noget Usædeligt, men om de mange Tilfælde, hvor det kan staa som tvivlsomt, og det vil af Alle, som kjende Literaturen, vides, at saa længe som Literaturen har eksisteret, har der været Forfattere, som ofte have været i Strid maaste